

Οι οδυνηρές για το λαό μας εμπειρίες των τελευταίων χρόνων τον βοηθούν να βγάλει χρήσιμα συμπεράσματα. Ένα από αυτά, ίσως από τα πιο σημαντικά, είναι ότι η ΕΕ δεν είναι αυτό που του έλεγαν τόσα χρόνια οι προπαγανδιστές της ολιγαρχίας.

Αντίθετα, αν θέλουμε πραγματική δημοκρατία, αν θέλουμε κατάργηση των μνημονίων, αν θέλουμε άνθιση των λαϊκών δικαιωμάτων, αν θέλουμε πολύπλευρη παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας, αν θέλουμε εθνική ανεξαρτησία και κυριαρχία, αυτά μπορούν να επιτευχθούν μόνο σε ρήξη με την ΕΕ.

Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει όχι μόνο έξοδο από το ευρώ αλλά κυρίως μη εφαρμογή των κατευθύνσεων της ΕΕ. Οι κατευθύνσεις αυτές, εδώ και δεκαετίες, από την ένταξη της Ελλάδας στην τότε ΕΟΚ κατέστρεψαν και συνεχίζουν να καταστρέφουν την παραγωγικό δυναμικό της χώρας, βιομηχανικό και αγροτο-κτηνοτροφικό. Επέβαλαν και συνεχίζουν να επιβάλλουν ιδιωτικοποιήσεις, δηλαδή πλιάτσικο της δημόσιας περιουσίας. Επέβαλλαν ήδη με την Ενιαία Πράξη του 1985 συρρίκνωση και τώρα πια κατάργηση κάθε εργατικού και λαϊκού δικαιώματος.

Είναι φανερό ότι η τέτοια μη εφαρμογή των κατευθύνσεων της ΕΕ σημαίνει τελικά έξοδο, αποδέσμευση από αυτήν και αναζήτηση εναλλακτικών μορφών συνεργασίας με άλλες χώρες. Λύσεις -όχι εύκολες- υπάρχουν. Έχουν παρουσιαστεί σχετικές σκέψεις, προτάσεις και μελέτες τόσο από Έλληνες όσο και από Ιταλούς, Ισπανούς και άλλους επιστήμονες. Υπάρχει επίσης το παράδειγμα της ALBA.

Οι εναλλακτικές αυτές λύσεις είναι απολύτως αναγκαίες για την επιβίωση του λαού και της πατρίδας μας, σε συνδυασμό βέβαια με την αναδιανομή πλούτου σε βάρος της εγχώριας πλουτοκρατίας με εθνικοποίηση των τραπεζών και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας. Άλλος δρόμος για τους εργαζόμενους δεν υπάρχει.

Πηγή: kordatos